

“QUIDAM”

NO COPIAR

Va veure la llista com cada divendres. I també com sempre li va venir a contra pèl anar a fer tots aquells encàrrecs, precisament en aquell moment i amb un dia tan feixuc com el que havia tingut. Si volia arribar a temps havia d'apressar-se, perquè les botigues tancaven aviat. Hagués preferit anar al bany, deixar la roba a terra, dutxar-se i escoltar una mica de música, fins i tot, veure la televisió. Se sentia mentalment exhaust. No obstant, ella, la llista, destacava sobre el caoba fosc de la taula com una ordre, un manament. La lletra enèrgica de la seva dona era un imperatiu que no podia desatendre. La mare, aquella dona menudeta, de mans arrugades i prematurament envellida, li parlava de la resignació, d'evitar l'enfrontament amb el pare (tot un caràcter), d'acceptar les coses com anaven, de fer el què se li deia. Total és un moment, quan estigui fet, ja podràs anar a la teva. Tenia cinquanta-sis anys i encara no havia trobat el moment d'anar a la seva. Una llista seguia a l'altra, quan acabava la de la dona, era dilluns i a l'oficina el seu cap li posava a l'ordinador un munt de reunions urgents. A qualsevol lloc seguia trobant llistes, dels pares, dels amics, de la germana, dels fills (portar la moto a reparar, recollir un duplicat de claus que havien extraviat, comprar un cartutx de tinta per la impressora, acompanyar la sogra al metge, solucionar un tràmit, una gestió, fer la declaració de renda del pare, etc. etc.)

I de sobte arribava un dissabte i calia pujar a Vilanova per airejar la casa. Ja li tenien organitzada la cursa amb bici que, invariablement, havia preparat algú que no era ell i que mai era capaç de refusar o proposar-ne una d'alternativa, tant si li anava de gust com si no. Els diumenges es despertava amb el cop de porta del noi gran que anava una mica carregat de "cubatas". Incapaç de tornar a agafar el son, baixava a buscar el diari a la plaça, feia un cafè. Llavors podia gaudir d'un temps per a ell, a casa tots dormien, no el necessitaven, però sense una llista, sense directrius ni ordres, era un home perdut. A ell el vivien, el viatjaven, l'utilitzaven; no en sabia de viure pel seu compte, ja no hi estava avesat. Sense saber què fer, posar-se a reflexionar sobre la seva vida l'aterrava, pagava i tornava al pis. Preparava el cafè per a tothom i deixava els croissants calents sobre una plata.

Van coincidir en una reunió, després en un sopar de l'empresa. No sabia que treballéssis amb nosaltres, i fixa't que porto vint anys a l'administració. Ella va riure, jo sí que et coneixia, vas venir a la secció a instal·lar-nos un nou programa l'any passat, no te'n

recordes? Cony!, devia anar molt dormit si no em vaig fixar en tu, es va trobar responen.

Un inici tòpic i vulgar, no creieu? La dona li va posar fàcil, no tenia cap lligam i disposava d'un pis per arrodonir un sopar o continuar una relació íntima. Era una persona singular, mai demanava res, semblava que les coses les fes per art de màgia i s'acomodessin als seus desitjos amb facilitat. Parar la taula, cuinar un sopar, organitzar la casa, decidir una pel·lícula, ho feia quasi sense parar-hi esment. Quan alguna vegada ell s'oferí per rentar els plats, acompanyar-la a algun lloc, comprar-li algun detall, ella reia, dient que no calia, de veritat, ho tenia tot previst, però que moltes gràcies per l'ajut. Sempre li consultava qualsevol tot, un menjar, com passar l'estona, on anar les poques vegades que sortien, quin vídeo agafar i no parava fins que ell es decidia d'alguna forma, malgrat el poc costum que estava a triar. Es veien de tant en tant, sense fixar dates concretes, però va acabar sent habitual que els dilluns compartissin taula a casa d'ella o en una petita pizzeria que els agradava molt. Parlaven de la feina, de les seves vides, menjaven, jugàvem a coneixedors de vins que ignoraven, i, naturalment, s'excitaven amb un sexe que fins llavors fou només rutina domèstica per a ell i absència per a ella, separada des de feia quinze anys. Tot descobrint-se el cos i una part molt petita de l'ànima, es van estimar –o s'ho van imaginar- van riure plegats durant, després i abans de l'orgasme (cosa poc habitual i molt envejable) i no es prometeren mai res. Ell, tímid i insegur, ple de fantasmes i pors, se sentia alliberat quan estava al costat de la dona i anava guanyant la seguretat que mai havia tingut o que li havien arrabassat de soca-rel. I, inexplicablement, van passar cinc anys.

Per instint, i també perquè a la feina tot se sap i ell tenia fama de poca-pena, ella va comprendre que no faria res, no mouria un dit, per conservar la relació quan aparegués el més petit obstacle (algú que els veies junts, la dona d'ell que s'ensumés alguna cosa, una indiscreció fortuïta), però, de tarannà lliberal com era, no li va donar importància. Semblava que una mà protectora amagués les poques sortides que es permetien i no coincidirem mai amb ningú conegut. Eros, aquest déu tan petit i entremaliat, cansat de tanta calma i avorrit per manca d'acció, els hi va preparar un parany. Un dia, quan ell estava de vacances amb la dona oficial, ella sentí gelosia i no únicament enyor. La cara ullerosa, de no haver dormit, li descobrí a través del mirall quin era el problema: se l'estimava. Era una dona madura, racional, endurida per més d'un fracàs i no se'n sabia avenir del per què d'aquell sentiment que la colpia de sobte. Com havia nascut i crescut allò dins dels seu cor, amb tanta força i per què li causava tan de dolor?. Ella es repetí

que la seva relació es limitava a gaudir junts d'estones meravelloses, que se sentien feliços d'estar plegats, que era una amistat íntima, (eufemisme políticament correcte, però indubtablement fals) positiva i agradable. Les poques vegades que la dona d'ell li venia al cap no li representava més que una lleugera incomoditat... però d'allà a estimar-se'l d'aquella forma... No, això no ho havia previst. I ara feia mal.

Sense creure en miracles, (era lleugerament atea), va confiar que una xerrada amb ell resoldria el conflicte. Pensava seriosament, que un home com aquell, deixaria la dona, s'enfrontaria als fills, donaria explicacions a amics i família i maleta en mà s'instal·laria a casa seva?. No, ni de bon tros. Tampoc era aquest el panorama que somiava. Però ell tenia diners suficients per agafar un pis, fer un "break" en el seu matrimoni, els fills ja eren grans, no calia gaires explicacions. Se'l volgué imaginar vivint sol i passant algunes nits junts, quan els dos volguessin, a casa d'un o de l'altra, sortint un cap de setmana, unes vacances, tenir la llibertat d'anar pel carrer sense la por a trobar coneguts i, sobretot, acabar amb una duplicitat que ara se li feia insuportable, ja no li era possible compartir-lo amb la seva dona. Seria la primera cosa que li demanaria, tampoc res de l'altre món. Les estadístiques parlen de que cada dia hi ha un munt de ruptures matrimonials, algunes fins i tot amigables. Era aclarir una situació que, de cop i volta, ja no podia assumir.

Ho van deixar estar un juliol especialment calorós, quan davant de les seves paraules no hi hagué més que un silenci espaordit i una retirada apressada, mentre mussitava "jo no hi havia pensat ... no m'havies dit mai res, creia que t'estava bé com anava ... ja ens veure'm, et trucaré, deixa'm un temps". La ràbia, la impotència de la dona es van barrejar amb la sorpresa al adonar-se que s'havia fet una pel·lícula ben lluny de la realitat. Al final només va quedar un dolor sord que li feia mal quan respirava i que amb el temps va anar afluixant.

Al veure la munió de dones, mares i àvies, a la porta del col·legi, l'home s'assegué en un banc de la placeta. Encara faltaven deu minuts perquè sortís de classe la quitxalla. Des d'on era podria observar perfectament quan començarien a baixar els nens. Ara, jubilat des de feia uns cinc anys, tenia una llista diària de prioritats absolutes: recollir a l'Olga, la seva neta, i portar-la al parc fins que la seva mare la passés a recollir. Li agradava estar amb la nena, però sempre tenia el neguit que pogués caure o embrutar-se massa, perquè després els comentaris de la seva jove li resultaven molt desagradables "però, escolta, que no veus com va aquesta criatura, hauries de vigilar-la una mica més".

Se sentí el timbre de l'escola i, mentre s'aixecava per recollir a la nena, un grup de titellaires es van instal·lar a la placeta i començaren a muntar un petit escenari.

- Avi, avi!, podem veure què fan?
- Clar que sí, fins que arribi la mare, però sobretot no t'embrutis.

Una noia sortí i explicà la història de Quidam. Quidam?, el seu llatí oxidat no permeté a l'home recordar el significat de la paraula. El va treure de dubtes la noieta que movia les titelles. Quidam és el seu nom, i va assenyalar el ninot que tenia a la mà, significa un no-ningú, una persona sense nom, sense personalitat, que no pren la vida a les seves mans, que deixa que els altres ho facin per ell, una cosa que mai heu de fer vosaltres... i aquesta és la història del què li va passar fa molts, molts anys ...

Llavors aparegué una titella vestida de vermell, amb un fuet a la mà, que perseguia al pobre Quidam, obligant-lo a treballar constantment... dimoni, dimoni!!! cridaven els nens, mentre el dimoni seguia apallissant a l'home que carregat amb un munt de paquets trontollava i queia a cada pas, provocant el riure dels petits espectadors.

Quina història més cruel!, es digué, no em sembla gaire bé que ho vegin les criatures, per què els contes infantils són tan terribles?, es pregunta agafant fort la mà de l'Olga.

- Avi, aquesta senyor s'assembla una mica a ...
- A qui bonica?
- A tu, avi, a tu, oi que sí?...
- Espera que me'l tornaré a mirar, no, no se m'assembla gens... ell és una titella, saps, un ninot de fusta i jo sóc una persona com tu ...
- Una titella!, llavors si que ets tu!
- Per què ho dius això, que sóc de fusta jo?
- No, de fusta no, però la mare diu que tu ets la titella de l'àvia i de tota la família, que no et mous si no et donen corda, com els rellotges... no sé que vol dir ... ep!, mira, la mare, la mare!.... I va córrer cap aquella dona jove, atrafegada, que sortia del metro i des de lluny feia gestos amb la mà. Mentre la titella, a terra, destrossada pels cops del dimoni, s'aixecava amb esforç per saludar a l'auditori.